

RÁDAY
MARTIN
BENCE

AZ UTOLSÓ
VALÓSÁGSHOW

Az utolsó valóságshow

Ráday Martin Bence

2014

Publio kiadó

Minden jog fenntartva

Danil feljegyzései - 2017. október 31.

Szakadó esőben görnyedünk a krumpliföldön, zsákokat húzva a roskadásig megrakott teherautó után. A mellettem nekihazakodó srác - korábban könyvelő valamelyik bigfour-nál, ő az egyetlen magyar rajtunk kívül ebben a barakkban - néhány karton kólát ígér a Rolexemért, majd a közelben állomásozó amerikai hadtestről regél. Nagyobb kincs a hasis és a fű, ilyenkor áldom, hogy nem élek vele, mint Rogerius, az égimeszelő lengyel, és Levi, aki nemrégiben szabadult meg rastájától, mert megunta az esős dán ősz több kiló csapadékát cipelni benne. Kisétálunk a meló után a tengerhez, és tiszteletünkre időzít a boldogtalanszürke felhőfüggöny mögül felragyogó, de az emberiség nagy részére hamarosan mindörökre leáldozó nap is.

A viszonylagos békét ígérő svéd partok irányába még mindig özönlenek a német, brit, francia menekültekkel megrakott halászhajók, kompok, és néhány luxusjacht is, mely nemrég még a Monte Carlo-i öbölben választékos csevegést, extra finomságú kokaint és válogatott koktélokot ringathatott fedélzetén.

Üres főttkrumpli a vacsora, gyermekláncfűvirág-teával és néhány pohár Drambuie-vel.

Levi és Maci felfűti a didgeridoo-t, pókerezünk, amíg be nem köszönt a teljes sötétség az egykori szupermarketben, ahol a közösségi házat rendezték be.

A barakkban fokozhatatlan a feketeség. Kitapogatom az utat, s begördülök a pokrócokba csavart lány mellé, felderítvén és melengetvén testének hűvösebb részeit, és utolsó tudatos gondolataim közé keveredik a dunakanyar, a verőcei plázs, Kismaros és a komolytalan nyári árvizek által elöntött utcavég.

Talán már csak pár hét s útnak indulhatunk.

ELSŐ KÖNYV: AZ ELEFÁNTKASTÉLY LAKÓI

„Ha egy esős délutánon,
Egy telefonfülke előtt,
Int feléd egy alak,
Kinek arcát lila esernyő takarja el,
Hihetnéd, hogy csak sokat tévél...”

Park-Wan Chok: Old Boy

Danil feljegyzései - 1998.

Tizenegy éves voltam azon a tavaszon, amikor rám lóttak a kismaros nyaralónk kertjében egy számszerűből származó nyíllal- ez a történet a későbbiek szempontjából lesz fontos- akkor nem világzott ki több, mint az, hogy keresem az izgalmakat, s ez a rejtélyes merénylet rangosan megalapozta egyenjogúságom nálam két évvel idősebb barátaim körében : Maci és Jean Pierre gyanakvó irigykedéssel tekintett rám egy ideig, amíg mélyebben be nem avattam őket. Az utcánkban álló, körülbástyázott luxusvilla gyerekkorunk rejtélyévé vált, s bár bizonyítani nem tudtuk, egy idő után már kész tényként kezeltük, hogy a nyílvesztőt onnan lőtték ki.

Danil feljegyzései - 2008.

Az izgalomkeresés folytatódott az egyetem első éveiben: leálltam a versenyszerű úszással, jött a fénymásolás majd, az összegyűlt tőkéből a lehúzás biznisz. Sem én, sem Maci és Jean Pierre a nem voltak rászorulva, de hát mondtunk volna nemet a maffiózó-létre? Ravasz székely évfolyamtársunk szervezte a fuvarokat. Amíg egy vámparancsnok fiát nem húztuk le. Ha egyszerű vidéki gyerek vagyok, annyi nekem. Azonban apám telefonált párat, s itt töltött házukban hosszabb időt az a bizonyos Garay Tóni bácsi is, aki apám évfolyamtársa volt. Ekkor értettem meg a jelentőségét valaminek, amit „láthatatlan kéz”-nek neveztem, és akkor villant fel legközelebb, amikor a rangos üzleti főiskola elvégzése után egyből egyik alapkezelőnél találtam magam olyan állásban, amelyről legtöbb évfolyamtársam legtöbbször csak álmodhatott.

Macitól, Jean Pierre-től eltávolodtam, új arcok gyűltek körém, az elit banda az üzleti főiskoláról, akik ugyanígy jó állásokba kerültek. És így jött Melissa is a képletbe. Lánya ama üzletembernek, aki apám első komolyabb kliense lett- persze megint a jóságos Garay bácsi révén.

Melissa feljegyzései - 2009. június 4.

Husadik születésnap. Amióta az eszemet tudom, a júniusi szülinapos találkozó szakadóesős ebben az Agancs utcai villában, amelyből ilyenkor csak a mandzárdablakok látszanak a kipörsent virágú tölgylombok mögött.

A tévében látom, ahogy pár száz méterrel mélyebben, a szürke körutakon ordít a csőcselék, hogy csinálják vissza 56-ot vagy Trianont meg ilyesmi. Az asztalfőn meglehetősen prosztó módon virslit mártogat mustárba Garay bácsi, az öcsém keresztapja, ráncái által kiformált szigetecskék pikkeké állnak össze a hirtelen ránkboruló déli alkonyban.

Ötvenes, ércszorítású kézfogású a férfi, akit Garay bemutat apámnak:

-Szentirmay doktor.

Aztán bemutatják az ügyvédet, Garay földijét nekem is. Apám franchise-hálózáttá alakítja a közben Szlovákiába- Romániába átbujránzott optikai üzletláncát. Garay pecsétgyűrűs keze most éppen őt segíti. Ez a kéz néha a belga kormány Borneói olajkitermelését menedzseli, néha az Uruguay-i elnöknek ad tanácsokat, időnként Budapesten izzad egy-egy Crémant de Bourgogne Blanc poharán, ilyenkor pozícióba helyezi a család sarjait. Engem a legluxuribb ingatlancégnél vár valami uncsi pozíció, ha befejeztem a fősulit és meguntam a modellkedést. A majom öcsémet egy bankhoz akarja benyomni a család, ha megkomolyodik valaha; tizenhat évesen még csak a downhill és végtelen potenciájú csajozás érdekl.

Antibes, Gleubine Palace, kifutó. Leszakadó szempillám éberálomfüggönyén még mindig a villogó vakuk sivítanak. Három órája szálltam le a gépről, tizenkét órája díszítettek fel a stylistok, és tizennyolc órája nyeltem be Resancon óriási farkát. Resancon angolai származású DJ, elég jó zenéket csinált ahhoz, hogy kiérdemelje nyelvem kényeztetését.

Azonban valami éberré zizzent. (Szentirmay ügyvéd úr folyamatosan beszél Hozzám) de csak egy túéles éberség-kőszirt nyíllal ki kavargó félálomkalderából.

-Az én fiam is odajár. Jövőre végez.

A fősuliról beszél az ügyvéd úr. Most proli módra, pénztárcát kepi elő, és megmutatja a fia fényképét.

Szentirmay Danil.

Beugrik, ki az a fiú. Szeptemberben még láttam néhányszor. Aztán eltűnt. A barátai, a proli Jean Pierre és valami mégprolibb Maci szerint lenézi a bulikat. Sportbuzi, és teljesítményőrült, valószínűleg szexuális energiákat szublimál.

Ő kell majd Nekem. Valahogy be kell integrálnom az utánam reménytelenül áhító pasifelőbe...nem oda mégsem, inkább a baráti körömben először, hogy a barátnőim szeme láttára csavarjam fel.

Be a szobámba. Kulcsfordít, Child in Time indít a lejáccóban, s öt méter magas falról néznek Rám vissza modellkarrierem legkívánatosabb fotói. Finom felizgulás tolul az Én ölemben, öt emberre való paplanmennységemből kiválasztom a legselymesebbet, lábaim közé halmozom, s ágyam fedélzetén ringva időnként próbálom felidézni Danil képét, és még arra is hajlandó lennék, hogy utánaleskelődjek az uszodában.

Egy ilyen hímpéldány elfogyasztása előtt két-három hónap szüzességbüjtöt szeretnék tartani.

Danil feljegyzései - 2011. Július 10.

390 lóerő pezseg alattunk, ahogy Egerből valami borkóstolóról sietünk a reptér felé. Melisszát Milánóban fotózzák a hétvégén. Közel másfél éve vagyunk együtt, és még mindig ágyrepszto a szex ezzel a különleges lánnyal, társasági életem irigyelt ékkövével. Ha igazán szerelmes lennék belé, kiborítana, hogy hat-hétezer dollárt, közel kétszer annyit keres modellként, mint én ama befektetési háznál, ahová a család nyomott be.

Szakadó eső. Legalább eltakarja az elsuhanó falvak pusztulat viskóit, amelyeket amúgy is annyira gyűlölök látni. Még valami sajnálat költözne a szívembe azon nyomorultak láttán, akikhez semmilyen közöm nincs.

Ahogy Melissa alvó száját figyelem, rájövök hogy a mai reggel nem kaptam tőle kényeztetést, így kedvem támadna leguggoltatni őt a kocsi mögé, mint idefelé. Remélve tán, hogy ezen szándékomat az eső megérzi s megáll arra az öt percre, lassítok, és egy mellékutat választok, amely egy erdőn visz át. A fákon lefoszlott szívárványpendelyei lógnak egy illegál goa party-nak amely nemrégiben rendeződhetett erre felé.

És azon a helyen, ahol megállnék, mert sűrű a lomb, egy stopos lány foglalja a helyet, aki öltözetéből ítélve erről az erdei party-ról érkezhetett.

Dühömben visszagyorsítok, amire azonban Melissa felébred.

-Danil, Miért nem álltál meg?!

-Melissa! A múltkor te tiltakoztál legjobban, amikor azt az arcot felvettem!

-Esik az eső, meg fog fájni szegény csaj.

-Melissa, akkor is esett az eső.

Danil lelassított, és egy erdészeti útra lendült be.

-Most meg miért fordulsz meg?!

-Visszamegyek érte.

-Szerintem már felvették. Tudod, nem mindenki ilyen szívtelen, mint te, Danil.

Facsarodott előttük az út feketén sikló aszfalkígyója, s Melisszának lett igaza: a lánynak hűlt helye volt. Danil lefékezett s visszatolatott a rönkhuszár mellé, amely mellett ösvény vágott be a sűrűbe.

-Most miért álltál meg?

-Lehet, hogy csak bement az erdőbe pisilni.

-Hogy te mekkora hülye vagy, Danil.

-Itt tudok csak megfordulni. Mindenképpen vissza kellett tolatnom. Ha már így bejöttünk a sűrűjébe, Melissa...

-Te most viccelsz Danil, a szopizáson jár az eszed most is, amikor ilyen paraszt vagy, és alig lesz időnk becsekkolni a reptéren?!

Ennek annyi. Legjobb esetben hétfőn lesz esély szexre... de mi ez? Az előbbi stopos lány egy óriási terepjáró nyergében bukkan fel, melyet egy cafrangos rasta vezet, most gördül ki a főútra az erdei út másik végén? Ilyen jól megy a hippiféléknek?

Zazie feljegyzései - 2011. július 10.

Már mindenki röhög rajtam, hogy képtelen vagyok egy épkezláb kapcsolatot összehozni. Pucér fotóim az interneten kontrollálhatatlanul oszcillálnak haragos expasiknak köszönhetően. Szerintem még ezek az autósok látták őket. Nem, mégsem láthatták. Akkor éppen hogy megállnának. Ennek a Jaguar-nak nem intek, paraszt bróker lehet a pasi, a nője meg modell, és valahogy letévedhettek a főútról. Az a terepjáró esélyesebb, volánjánál partiról érkezős gyanús dreadlock forma, anyósülésén óriási afrikai dob. Nem az a nincstelen utcazenész fajta.

2011. július 15. - MELISSZA, DANIL

-Na és milyen volt Milánó?

-Esett, nonstop, mint itt- nézett ki Melissa az Arany Kaviár ablakán.- Képzeld van egy visszatérő álmom. Egy régi villáról. Amelynek a kertjében áll egy elefánt szobor, mohos az oldala, okos a szeme, és a gyerekek szeretik meglovagolni. Az túlzás, hogy visszatérő álom, kétszer volt előttem eddig... de azóta sokkal többet nézegetem a régi villákat arra a Rózsadombon, hátha valóságban is van egy ilyen ház...

Danil már nem figyelt. A szexen túl vannak, még kedvenc orosz éttermük mosdójába is jutott egy záróakkord. Kifogástalanul kisportolt teste után - melyet az Arany Kaviár mosdójában ezúttal sem felejtett el megcsodálni a guggoló Melissa felett - az éhsége is percekben belül kielégül, itt az ideje a számolásnak, kettőezeröttszáz- háromezer euróra számíthat ebbe a hónapban, és ha napi két óra pókert megduplázza, ott is csinálhat újabb nyolcszázat- ezret...

-Szívesebben lagnék egy ilyen *elefántos villában*, mint egy ilyen rideg penthouse-ban...- csacsogott tovább Melissa, amiből Danil csak a hangerőt dekódolta időnként, ami kissé idegesítette, mert Melissa álmodozását a szomszéd asztaltársaság is hallotta:

-Blinis Beluga Kaviár - jelentette be a pincér az előételt.

Danil belefogott, dühös pillantást vetve egy épp odakinn elguruló hajléktalanra, aki szegényes megjelenésével belezavart a kaviár műélvezetébe.

2013. május 20. -DANIL, MELISSZA

04.13.

Három alak homályosodott elő félálmból.

A pasaréti luxuslakás teraszának délnyugati korlátján megjelent az első olyan színárnyalat, amely visszafordíthatatlan jele volt a hajnalnak. Whisky-áztatta, felvizenyősödött arc serpenyősödött feléje a fehér ködön keresztül:

-Ébredj, Danil.

Kollégája, a Puhaügyvéd. Ügyvéd, mert folyamatosan önkéntes prókátora valakinek a céges vitákon belül, s Puha, mert nem veszik össze senkivel. Most is csak Patek Philippe-jének koppanása a kemény az asztalon, a félig kitöltött Château Lafite Rothschild mellett.

-Danil, ébredj, mert így nagyon be fogsz kenni.

A Puhaügyvéd hard negyvenes, se kutyája, se macskája. Legutóbbi nője, Beatrix az a harmincöt körüli szőke romhalmaz, amott, összekeveredve az ugyanannyi idős barna, összeomlott shemale borzadállyal, egy Perini Navil katalógust lapozgatva szidják a pasikat.

Danil legjobb gyermekkori barátai, Maci és Jean Pierre nem találták a helyüket a rolexes társaságban, így leléptek a partiról már éjfél előtt. Mindketten visszataszítóan nemtrendi, alteres csajokkal jelentek meg, akik szabadidejükben keramikuskodnak, gyöngyöt fűznek vagy néptáncolnak. Danil undorodott még a látványuktól is. Sőt, hoztak magukkal egy harmadik nőneműt, akinek rasta haját, Danil azonnal karanténba zárt volna. Befektetési bankár és ultrafehérített fogú salessuperstar kollégái azonban érdeklődve tapogatták a lány haját, igazi-e?

Felrobbant pocakú, informatikai igazgató tornyosult előtte, a dvd-ket nézegette, de Danil látta, hogy unja:

-Esküvő?- Danil sosem tudott mást kérdezni ettől az embertől, aki abban a hiú reményben maradt itt, hátha megdughatja a brunyett, nevenincs csajt, aki most a fürdőben hever.

-Hát..- felelé az informatikaimanágertoronyosság- Most má majd valamikor lesz, most már elveszem, ha most már így megmaradtunk...

...akko most má vedd el... Danil undorral dőlt hátra.

Melissa is eltűnt, még éjfél körül, egy unalmas dugástól mentve meg Danilt.

Emlékezetes születésnap. A legélesebben az álom ég az agyában, amely pár perce ért véget:

Álmában a kádban ült, fejről ősz hajszál hullt le. Ugyanezt a szürke munkát nyűtte, mint most, Melissa időközben a felesége lett, és még kettő és felet lépett az ingatlanfejlesztő cég ranglétráján. Jéghideg, szürke hályoggal fedett burokba szorult Vénusz-alaknak tűnt az irodában, és még hidegebb burokba szorult odahaza - még a görcsös futópadozás sem tudta elevenné varázsolni. Danil úgy érezte, már ősidők óta nem szóltak egymáshoz. Valahonnan távolról gyerekzaj érkezett, de Danil nem volt biztos benne, hogy saját gyerekei zaját hallja, érkezhettek a közeli parkból is.

Még most is a póker és a tőzsde volt életének legizgalmasabb fejezete. Nemigen éltek jobban, mint amikor megismerkedtek. Hiába volt luxusabb autójuk, az adók, a rezsik, és a biztosítási terhek növekedtek, az alapvető élelmiszerek árai csak a tavalyi évben duplájára nőttek. A szüleit is támogatnia kellett, mert amióta a rendszer lassú halálra ítélte a nyugdíjasokat, gyógyszerre is alig telt nekik sekély nyugdíjuktól. Ráadásul pár havonta robbant ki újabb s újabb járvány, amelyre a védőoltás százezrekbe került. Fél éve kétszáz négyzetméteres, steril lakásban laktak, ahová sem járvány, sem szamurájkarddal vérengző útonálló nem juthatott be. A bank húszéves futamidejű kölcsönt adott a város legnívósabb lakóparkjának egy yacht kikötőre néző apartmentjére. Danil úgy emlékezett, eddig még csak sötétben látta a kikötőt, s nem volt benne biztos, hogy már felépült. Talán még mindig a katalógusban látott 3D fantáziakép lebegett előtte.

A maradék vendégsereglet szétoszlott a lakásban. Délben ébredés, Danil a tegnapi, hatórás játszma lapjársát struktúrálvá félálmban, még három kollégáját vélte a nappaliban heverni, a szétdobált cuccokból ítélve.

Melissa éteri-modelli szépsége a fotelban duzzogva mélyedt egy Alfred Hrdlicka- albumba:

-Miért nem megyünk ki, és csinálunk valamit? Ez volt múlt héten, meg előtte héten is! Itt ültetek, s elment a nap!

Danil pókerezni vonult volna a szobájába, hátha csinálhat pár száz dollárt egy álmában érkezett sugallatra hallgatva, de Melissa félrazása hatott az ötfős népségre: *csinálni valamit!*

Felkerekedtek és megreggeliztek a Pizza Hutban.

2013. december 20. - ZAZIE

Minden nap ugyanaz. Zazie délután kettőkor felkel, s át tizenhetedik palijához, aki pontosan olyan, mint a tizenhatodik, vagy a tizenötödik. DJ, zenész és wannabe művészfilmes. S mindegyik egy olyan opuszt forgat, amelyben a főhős legalább öt percet cigizik öncélúan, apatikusan és enerváltan egy VI. kerületi tűzfalra néző konyhaablakban.

Ez a mostani egy filmes, tevékenysége abból áll, hogy délben, felkelés után összetelefonálja haverjait, hogy kéne forgatni valamit, kettőre odaérnek, megírják a forgatókönyvet. Ekkor már valamelyikük zöldülni akar, amiért átkocsizzák a várost, mert általában sosem lehet olyat kapni helyben, amilyen mindenkinek megfelelne. Háromra betompulnak, elkezdenének forgatni, de a kamera általában a város másik felén van, és elfelejtették elhozni. Odamennek, ám ekkor valaki éhes lesz, majd szívni kell megint. Öt óra, összevesznek egy részleten, hat-hét körül jönnek pecózni a házigazdához az érdekbárátok, és anorex-hisztérikum, lehúzó nőik. Kilencig újra megrágnak a százéves sztorikat, majd annyira besztondulnak, hogy képtelenek elindulni.

Éjfél körül nekiállnak zenéket (fúrógép zörejeket) gyártani, de mindig hiányzik a programhoz valami install, így passzív, youtubálós donáldkacsázásba fulladnak, amin Zazie halálra unja magát, majd a város utolsó pizzafutárával rendelnek egy hatvanas átmérőjűt, három-négy körül pedig álomba szívják magukat. A boyfriend gépiesen megdugja Zazie-t, ha egyáltalán ébren van még, és belealszik. Reggel még néhány élvezhető, ragacsos menet, majd Zazie hazahúz, mert egyedül akar fetrengeni a saját ágyában, délután háromig.

-Van egy tehetséges szaxofonos barátom, roma. Amikor a falujában megtudták, hogy a bátyja rendőrnek készül, odakötötték a sínekre - javasolta Zazie - Csináljunk velük interjút. Na?

-Nehogymá' kimozduljunk a városból, itt is van elég téma.- szállt a füst Zazie filmes boyfriendjéből, aki utoljára egy éve fejezett be filmet.

-Faszom mennyen falura.-dörmögi a másik, félrehamuzva. Ő a Zenész, akinek utoljára egy éve volt próbája. Amikor Zazie-val járt, egy hónapig hülyítette, hogy gitárosként foglalkoztatja nem létező zenekarában, persze Zazie sem árulta el, hogy csak két dalt tud gitározni.

-Mit rakjak be?- mormogja a harmadik „Művész” a DVD lejátszó előtt.- Moziklipp?

-Most nézzük hatodszor.- mondta Zazie.-Ismeritek Saul Alinsky-t?Van róla egy film...

-Az mi?

-Polgári-engedetlenség szervező. Minden újtábakerülő egyetemet fellázított! Rettegett tőle a pol elit.

-Faszom beléjük.- zihált a negyedik művész, nem is nézve Zazie-ra.- Á geci, szevasz Dzsúlio, na megint spanyol nőd van, te rohadék, és jó piccsa? Hallgattam az új zenédet, zsírosságkiütés.

-Nézzétek csak a Newsweek oldalát - mutatta barátjának az oldalt Zazie.

A képriport gyümölcsfákhoz létrázó sárga emberkéket mutatott. Szipkákkel és ecsetekkel porozták be a virágokat.

A méhek, California után Kínában is kezdték elhagyni a kaptárakat.

-Ez geci szar, baszod, ááá.-tompult rihegve a boyfriend- Még szerencse, hogy Kínában másfélmilliárdnyian vannak.

-Százmillió kínai majd elmegy méhnek, basszátok.

Zazie viszolyogva húzódott félre.

-Naaa, mi a baj picim, olyan kis érzékeny vagy! Gyere, beporozlak.

Zazie otthagyta a bandát, és rövidesen már saját albérletének konyhájában szívta utolsó fél grammját, három órán keresztül átkozva magát, hogyan pocskolhatott el ennyi időt a bandával. Amikor már kellően bedepresszált, anyja hívta, s kérte számon, hogy mikor óhajtja újra elkezdni a harmadik félbehagyott fősulit.

Szerelmes egyáltalán ebbe a fiúba, vagy ebbe a fiúszorozatba, amely lassan kimerül ebből a társaságból? Általában nem, vagy az elején van egy lángolás. Olyanokba szerelmes, vagy azt hiszi, hogy szerelmes, akiknek ezek halovány másolataik csak. Menőzenészekbe, menőfilmesebbe, akik megpipáztatják, megketyyintik, és dobják pár hét után.

Még ha baráti köre élvezhető lenne! Ó, Zazie, értékes, alkotó embereket és aktivistákat érdemel, akikkel tudat -ébresztő dokumentum filmeket forgathat...! - kiáltotta ki már másnap délután, miután négyig fetrengett, és unalmában masztizott boyfriendjének bermudai-jamaicai, átütött-megszegecselt-megcsavart fülű-farkú-nyelvű, kitekert-, réunioni bonoboszórral betekert dreadlockú, absztraktbeatboxos haverjára.

Holnaptól se fű se pia. Kőkemény sport. Leakaszt egy pasit, akit csak egészségügyi szexre használ, hetente kétszer. Vadidegen emberekkel költözik egy albiba; már most elkezd kutakodni egy cukikis szoba után, amely neki, macskájának, afrikai ugróegerének, almacsigájának, sepregetőrákjának, rózsásfejű törpepapagájának és cumberlandi ékszerteknősének méltó otthona lesz.

Dolgozni fog...és igen! Most azonnal hívja, Zsuzsit, a sztriptíz táncosnót, legjobb barátnőjét:

-Te Zsuzsi. Könnyű pénzkereset! Mostantól annyiszor tízezret fizetek neked, ahány percet ezzel a semmitevő bandával töltök!

2014. Január 12. - ZAZIE

A call center, kívülről megint.

Zazie kilenc napig bírta.

A nyálcsammogó, menedzserkágyiló korporét-droid, akinek valószínűleg fősuli harmadévében sikerült csak elveszteni szüzességét egy hivatásos lánnyal, az utolsó sorig betartatta velük a policy-t. Sőt, maga is írt hozzá néhány passzust, amelyet selftömjénező ön-laudáció keretében nem szégyellt kétnaponta, órás coachingon ismertetni, s végén egyenként kellett csatakiáltaniuk. Na és a dress code. Hogy miért kell a telefonok és a monitorok tiszteletére öltönyben -kiskosztümben megjelenni?

Az első hét végén Zazie fellázította a csapatot: a fiúk skótszoknyában, a lányok hellokittyben jelentek meg pénteken, munkakezdekor.

A főnök kiborult, nyálzuhatagot csapatva a telefonkagylóba a főfőnökért szólított, aki fülében s orrában matatva, izzadtan hívta a brit főfőmenedzsert. Nem tartott tovább tíz percnél az összeesküvés felgöngyölítése: Zazie-t a legjobb barátnője árulta be.

On the road again, de szabadon:

-Szia, én Zazie vagyok, hogy hívnak?- szólította meg az első jóképűnek talált hímneműt a gyalogátkelőnél.

A megdöbbenet rastafar arc megmondta nevét.

-Szexpartnert keresek - folytatta Zazie - Ha érdekel, azonnal lehet kezdeni, három nap a próbaidő, ha beválsz, kéthetes szerződést kapsz. Elkötelezettséget és rugalmasságot várok el, cserébe kiemelkedő javadalmazásban s kompenzációban részesítelek. Három napos végkielégítés jár. Fizetett szabadság nincs.

2014. április.1

07.12. - DANIL

És most meghúzni magunkat. Még pár hónapot kell kibírni, aztán felszámolják a Pridecash-t, Danil munkahelyének a jogutódját is. Hátradóhatnak és saját befektetésekbe kezhetnek Melisszával.

A régi kereskedőcég csődje körüli irtózatás káoszban eltüntetett harmincezer dollár Danil offshore számláin pihen. Nyugodalmos új munkahely az atyai jóbarát Garay Úr segítségével. Se a szülők, sem Melissa nem sejt semmit. Látszólagos nadrágszűj öszehúzás, az óriási penthouse lakás feladása, és albérletbe költözés, nincstelen bölcsészek közé.

Ami lehetne csendesebb is. Mert reggel hét után nincs nyugalom: minden rezdülés hallatszik a hatalmas villalakis szomszédos szobáiból: roppant régies parkettarecségés, a konyha rettenetes zajfolyosó. A mosogató háttérzeneje mellett azt is meghallani, ha a szamovárt megereszti ezek az egzaltált művész - és bölcsész kezek, akikkel meg kell osztaniuk a lakást, remélhetőleg nem sokáig.

Csak legyen kert; ez volt Melissa kívánsága, amikor ott kellett hagyniuk a félig kifizetett, pazar, lakóparki fészket a pasán; nem baj, ha másokkal kell megosztani. És való igaz: Danil sem tudta volna elviselni a Teréz-vagy Erzsébetváros ürülék-és betonegyvelegét, még ha luxusapartment-zárványban is laknak: ha kinéznek az ablakon, ugyanaz a barátságtalan, kopott látvány.

A kert itt hever előttük, ősfás, mókusos, és elefántszoboros, valami átkozott véletlen folytán éppen olyasmi, amilyenről Melissa álmodozott.

A kertet még deres márciusi kéreg teszi megközelíthetetlenné.

Próbált visszaaludni: elég szerényen keres nyugodtságos új munkahelyén, meg kell állnia, hogy költsékezen. Vajon visszajönnek -e még a régi bónuszos idők, hogy ötvenezret otthagynak egy -egy óceánban érlelt Roederer pezsgós vacsoráért Melisszával az Arany Kaviárban ?

07.21. - MELISSZA

Párszor már körüljárta, megtapogatta az elmúlt napokban, de még mindig nem hitte el: az elefánt valós, rejtélyes mosolyú, mohos oldalú teremtes, éppen olyan, amilyenről álmodott pár éve s le is rajzolta a mappájába...

Ezzel a kiáradó örömmel gondolt az elkövetkezendő napokra: Danil nem szívja le az új munkahely, s több időt tölt vele. Ébren. Amikor még a luxury penthome-ban laktak a pasán, külön szobabirodalmat építettek maguknak, akárcsak ebben a villalakisban, ne vesszen el az egyéniség egy kötelezően közös ágy kovalens kötelmében. Ám az utóbbi hónapok hajtásában sokszor ahhoz sem maradt erejük, hogy egymáshoz átmásszanak, amikor meg igen, akkor meg vagy Danil aludt bele, vagy Melissa nem ébredt fel rá.

Kívülről persze pompa és ragyogás. Arra senki sem volt kíváncsi, hogy mekkora munka van mögötte. Az utolsó suliévben ők voltak a traumpaar, a mindenkiriigysége, a modellcsaj meg díszsportoló fiú, jó családból, mesés karrierkilátásokkal. Olyan Bang-Olufsen katalógus penthouse kéglivel, ahová csak az IBS krémje kap meghívást, ha barbecue eszközlötetik a hatalmas teraszon.

Hamarosan indulnia kell az ingatlanügynökségbe. Ha ügyes, és a modellikedést is folytatja, két év alatt összejöhet egy vagy két lakás. Danilnak még rövidebb idő alatt, *hátradóhatnak*, újra elkezdheti a zongorázást és a lovaglást, és akkor minden olyan jó lesz, mint régen.

07.25. - DANIL

Meglepő, de Melissa kitart mellette most is, hogy nem hurcolásza pucchelyekre, s nem ültet celebet az asztalukhoz péntek esténként az ösmert showman koktélbárjában. Sőt, Melissa imádja az otthonfőzést a fényűző vacsorák helyett. Modelliként ő most sem keres rosszul, de lakásra gyűjt, sőt egyik divatos ingatlanbróker céhnél is betalált, és már el is adott néhány dunaplazamögöttépülő

yuppifészkét.

Másik oldalára fordult, talán kissé obligát és lelki-furdalt érzésekkel: úgy emlékezett, egész éjjel Melisszának háttal aludt. Melissa jó alvó, mindig is az volt; a túlhajtós időszakokban, amikor volt, hogy Danil napi ötszáz dollárt is megkeresett, és félhullán rágördölt, abban a csikos ukrán tengerészfelsőben, amely nélkül nem tudott azokban az időkben aludni, és élvezett Melisszában anélkül, hogy a lány egy-két félálmos mosolyon kívül megmozdult volna.

07.26. - MELISSZA

Hamarosan fel kell kelni és találkozni a kényszerlakótársakkal. A legidegesítőbbet, Zazie-t már bemutatták Melisszának: biciklis-kutyásmacskás altercsaj, az a fajta, aki vöröslencsecsírát természet a konyhaablakban, és felhagy a hajfestéssel, miután majd teherbe esik. Igaz, attól messze van még, Melisszánál fiatalabbnak tűnik, művészjelölt és tisztadilis. Talán egy olyan önjelölt asztrológusguru szeretőjeként végzi majd, aki lelép a kasszával, mialatt harmincnapos éhezésre ítéli híveit.

Biciklisnek tűnik a fotós figura is, Levi, aki nem lát ki a viking-rasztája alól. Melissa sehol nem vallotta be, de egy-két netes fórumon már megszapulta a bringásokat - autósként. Szemhéjfedője alatt arra nézett, amerre az utcát sejtette, ahol az ő Honda Integrája és Danil tuning BMW-je parkolt. A jóleső biztonságérzettől összeborzongott, és úgy érezte, közelebb bújik Danilhoz, de valóságban meg sem mozdult. Az összeborzongás inkább a kontrasztérzésnek szólt, amelynek ellenkező végében elképzelte magát, ahogy biciklistől maga alá gyűri egy kamion.

Irigyelte őket bátorságukért.

Irigyelte Zazie-t is, a lányt, akit csak öt percre látott, és szívesen levetkőztette s egy szobakerékpárra kényszerítette volna, hogy tekerjen, végkimerüléig.

07.39. - ZAZIE

Zazie röhögött álmában megint. Edu a legújabb szerzeménye volt, félig újjélandi. Ha jól megszámlolja, ez lesz a 39 találkozásukból a 37. alkalom, amelyen az egekbe emelő és pezsgető dugáson kívül semmi sem történik. Edu még mindig azzal búcsúzik el, hogy legközelebb már téééééenylen elmennek múzeumba.

Ezen megint felnevetett, amire végképp felébredt. Felült az ágyban, és elsőként a jobb térdét köszöntötte: fáj a tegnapi edzés után, úgyhogy ideje neki több szeretetet adni; élvezte, ahogy a kert árnyai foltoznak rajta, egészen finoman kiemelve egy-két pihéjét, amelyeket most külön csókkal honorált. Eljátszott így magával öt percig, amire eszébe jutott, hogy Zsuzsival ma reggel korizni gördülnek.

A telefon után nyúlt.

-Zaziiii? -Zsuzsi a vonal másik végén különösen megnyomta az utolsó szótagot.

Még mindig attól fél, hogy felismerik a kolozsvári akcentusát (akkor emígyen ejtette volna ki: „Zaaaazí”)

-Igen, az. Tíz perced van, hogy teljes fegyverzetben előállj. Megyünk korizni.

Zazie tudta, hogy a következő percekben barátnője végigcsodálja magát a tükörben. Zazie-nek kemény munkája van abban, hogy Zsuzsi végképp megbékélt a combjára csimpaszkodó narancsgerezd formájú égési heggel; napokig kellett dicsérgetnie, és körülrajzolni nimfákkal és moirákkal. Abban a szörnyű bukaresti árvaaházban, ahol Zsuzsi tizenhárom éves koráig élt, a heg volt a legenyhébb kínzás eredménye. Lógatták ki az emeletről fejjel lefelé, szögeket vertek a körmei alá, a felügyelő pedig borzalmasan leitatta, mielőtt megerőszkolta.

Félórán belül a Szilágyiböskén gurultak.

-Ott az a néne szomorú, kapjuk el!- üvöltötte Zazie.

Zsuzsi ért oda elsőnek a tescószatyrokka baktató, életunt, pedagejgoszkülsejű asszonyhoz. Megölelte, Zazie pedig tavaszi sáfránnyal díszítette a gomblyukát. A kórszálló előtt egy fonottkosaras, nyugdíjas taxissal ismételték meg. Zazie ismerte korábról, gyakorta fuvarozta haza őt a bárból a hajnali órákon. A felesége három hónapja halt meg; azóta itt lakott a kocsiiban, csak ruhát váltani és zuhanyozni járt haza.

07.57. - HAILEY

*"Mindig az az otthonom, ahol vagyok,
Az otthonom az elmémbe van...
Az otthonom nem egy anyagi valóság...
az otthonom az elmémbe létezik"*

Az istálló méretű konyhát a Bob Marley -idézetek és megkövült kórórastájú őszénészekről készült fotók tegnap óta elkezdtek beborítani, a fal tövéből repkényként behódítani. Bunny Livingstone, Peter McIntosh, a mester Teenagers- korszakából, majd az Upsetters- éra fotói, a montázst majd négyzetméteres portré koronázza meg, három-négy méteres magasságban.

Hailey, amint belépett, szerencsétlenségére ővelük találkozott.

Nem a hínárhaj fűzabálóval, aki majd raggae-t fog bőgteni maxon, nem is a felfuvalkodott yuppipárral, akik senkivel sem fognak szóba állni, hanem a legrosszabb eshetőséggel:

A héliumagyú, rózsaszín tyúkkal, és az elszállt, dilis művészcsajjal.

-Zazie.

-Én meg Zsuzsi.

-Hailey.

A kurta bemutatkozást követően - a lányok valószínűleg valami jófejkedést vártak tőle- Hailey visszavonult szobájába, monumentális történelmi festményei közé, s megvárta, amíg eltűnnek korizni. Miről tudott volna beszélgetni ezekkel? Valószínűleg azt sem tudják, hogy létezik magyar őstörténet. Könyveit rendezgette, megpróbálván kiverni a fejéből a képeket, amint berendezi hatalmas ágját Zsuzsival és Zazie-vel, és tucatnyiszor ismételteti meg velük az egymásról való bugyiletézés rítusát...

Hogy lehetett ilyen nevetségesen olcsó ez a szoba, amely életének huszonhat -hét évében először, minden tekintetben olyan, mint amilyenről mindig is álmodott? Ósfás kertre néző, csendes, kingsize műteremablakos, könyvesszekrény-katedrálissal, akkorával, amelyben könyvtárának fele elfért. Bécsi barokk ágy, amely az ágyútűzet is felfogja tömör falaival, és az íróasztal valóságos oltár, amely, ha minden jól megy, művészete szentségének a helyszíne lesz...

El kell döntenie, mihez kezd a következő évben. A világ, amit megálmodott, száz skiccen ott nyugodott előtte, vaskos fóliókban: lesöpörve a levelet, amelyben a képzőművészeti akadémia a kilencedik alkalommal közölte vele, hogy nem tart rá igényt, ott lebegett előtte teljes pompájában az első festmény.

Amikor már legalább tíz perce csend volt, kiment feltenni a teát, ekkor viszont Levivel futott össze.

-Hogy smint?-kérdé homokszőke hajszyrnyetege alól a Krisztus-nyugalmú arc, matét kevergetve.

-Elvagyok....Egyvalamit nem értek, Levi. Hatszobás villalakás a Sion lépcsőnél, és ezért a szobáért, ami hatvanat is megér, mindössze huszonötezret kért a főbérlő!

-Sokszor nem kell azon *erőlködni*, Hailey, hogy *értelmezd* a dolgokat. Szereted azt a szobát?

-Mindig ilyenre vágytam, de sosem volt pénzem. A legjobb állásom a Tesco pénztár volt...

-Szóval mindig ilyenre vágytál, Hailey.

-Igen.

-Nem gondolod, hogy ez a szoba jutalom, valahonnan, hogy neked háborítatlan művészi teret biztosítson? Buenos Airesben az Avenida Corrientesen éltem, szinte az utcán, maradékot loptam, a legrosszabb időkben, mígnem a San Telmo bohémnegyedében meglátta egy amerikai újságíró a fotóimat, s felajánlotta, hogy dolgozzak neki fél évet, s fizu mellett hozzám vágott egy négyszobás lakást meg egy haciendát.

-És mit kért cserébe?

-Semmit. Csak úgy. Mert jönnie kellett, mert megszenvedtem érte. Te nem gondoltál arra, Hailey, hogy ennek a műteremszobának is

csak úgy jönnie kellett, mert eléggé sokat szenvedtél előtte, és szükséged van egy helyre ahol alkotni tudsz? Amúgy, hol találtad a hirdetést?

-A SOTE előcsarnokában.

-Érdekes. Én is, pedig csak egy csaj után mentem be...

09.00. - LEVI

Levi felfüggesztette a kertben a jógát, mert hangokat hallott a lakásból. A szobája az istállókonyhából nyílt, akárcsak az ebédlő, ahonnan pedig a furcsa yuppipár által bérelt két szoba nyílt. Danil és Melissa, miért nem alusztok egy szobában, egy ágyban? Az örült Zazie a földszinten, mellette Zsuzsi, a megközelíthetetlen székelő leány, aztán a félemeleten Hailey, a befordult író-festő-kitudjamilyenművész, és a nyüzsgéstől legtávolabbi, csendes, télikerttel szomszédos szobában ő, Levi, aki legkorábban érkezett ide. Válogatott társaság, törekeny együttállás. Fordulatos hónapoknak nézünk elébe, nem fogok unatkozni, gondolta Levi, és ő is becsúszta a pénzt a borítékba, amelyet az orosz akcentusú titokzatos főbérletnek kell majd átadnia.

2014. április 3.

17.52. - DANIL

Danil az Ötkert egy vip-asztalfőjén ült, s ezért kollégái gyakrabban várták megszólamlását, de már egy órája nem volt kedve hozzászólhatni.

A pub gigatévénél a szokásos északkelet- magyarországi zavarások folytak. Pár napja lelőttek egy roma anyát, gyermekével együtt Romhány környékén, Erdőteleken pedig egy kislának vágták le iskolatársai a fülét, s vakították meg, miután kiderült, hogy az édesanyja valamelyik gardához tartozik.

-Kéne erre is egy fogadóirodát alapítani.- röhögött Danil kollégája, egy robottekinetű, lófogú figura, akitől Danil igyekezett minél messzebb ülni.

Aztán Migueláról folyt meddő szócséplés, a félkolumbiai HR-es csajról. Danil öt kollégája egyetértett abban, hogy jó lenne a „kettesen eldöngetni”, egyikük még két órát nyomozott is utána Loveboxon.

-Miguelát elkapom a pénteki ankét után.- bizakodott harmadik kollégájuk, akinek Danil képtelen volt megjegyezni a nevét.- Megdöglött a macskája, majd bekamuzok neki egy sztorit, hogy az enyém is kinyúvadt, s könnyeket hullattam érte! Ha az együttérés megvan, sokkal könnyebben csúszik a bugyijuk...

Aztán loveboxos és taggedes élmények következtek, majd a fél hattól fél nyolcig terjedő idő a Randivonalon felszedett csajok szapulásával telt. Ezután áttértek az egyikük által frissen újított Alfa 159 1750 TBi -re. A tulajdonos háromnegyed órában ecsetelte, hogyan oltott le mindenkit az Alfa fórumon, aki más véleményen volt; egyiket különösen megköcsögölte, sőt facebookon is leellenőrizte, megállapítván, hogy az illető egy dilettáns gyíkpózer, igénytelen a felni a '77-es Alfetta GT V8-asán, ami biztos nem is az övé, ja és a barátja is ribanc, s a házának a falfestése pedig irritáló. Háromnegyed kilencre járt, amikor Danil elunta, s kiszökött egy fiktív randis kifogással, hozzá téve, hogy hamarosan visszajön, elkerülendő a hosszas, modoros és minden részletre kiterjedő búcsúzkodást.

Egyik kollega felajánlotta, hogy elkíséri egy darabon. Danil fél órán át hallgathatta amaz végtelen panaszáradatát egy vasismeretlen csajról, akivel 3 napig msnezett, s most nem hajlandó találkozni vele, amúgy meg ribanc mindegyik. Danil, hogy szabaduljon a negatív figurától, egy Pléhkovács nevű kocsmára bökött, hogy ez a találkozója helyszíne, de a „kullancs” ide is követte, amíg meg nem látta az odabenn dzsembéző arccokat, s visszavonulót nem fűjt.

-Te faszt vagy, hogy ide beszéltél meg talit azzal a csajjal.- ítélkezett a kollega búcsúzásul.- Ütik azt a szart! Semmit nem lehet hallani.

Aztán didgeridoosok következtek dob nélkül, csak egy ütőgardony és kirgiz komuza kísérte őket. Danil ott maradt későig, rendelte az újabb söröket, élvezve, hogy távol van kollégáitól, a számoszlopoktól, a női sztereotípiáktól és az okostelefon-vitáktól.

Elmerült a hangmasszázsban, s a mai nap először élvezte a jelent.

Tudta, nem kell sietnie haza, hisz ma pókerjátszmája sincs, s elszokott attól, hogy barátját, Melisszáét éjfél előtt lássa.

22.23. - MELISSZA

Hárman ültek a lepusztított Faunus koktéltálok körül - a wannabe hipertuper sikeres értékesítő csapat, melybe Melissa szervesen beabszorbálódik rövidesen. Melisszának most ismerkednie kellene velük, de két órája már csak kaffognak egymásnak. Igaz, csehovi mélységű beszélgetést aligha tenne lehetővé a 100 decibeles hanghaború.

Jaj, csak a nevüket ne felejtette volna el, gáz lesz újra megkérdezni!

A táncterről vissza az alléra: a pesti ingatlanszakma belterjes partija.

Külső laikus alig, így teljesen érthetetlen a promóanyagok és prosik tömege, amelyben lassan térdig gázolnak. Melissa unalmában egyik hostessbábut kérdezte meg, ugyan mi értelme a suszter tudtára adni, hogy a cipőt bőrből készítik, de annak gőze sem volt arról, hogy mit osztogat. Mögötte kellően önbizalomtuningolt, bárgyú tekintetű észosztómánáger instruálta, hogy így meg úgy kellene mosolyognia, ha benn akar maradni a „produkcióban”!

Melissa elszakadt három kollégájától, amit nem is nagyon bánt: hátha ismerőssel akad össze, s tőlük megkérdezheti kollégái nevét. Élete egyik legdrágább szendvicse és tonicja után a VIP szektorban érte az igazi sokkhatás: A Klónok Támadása kismiska volt a szembezdülő cégesen szőke kirakatbábukhoz képest. Mindegyik Alexandra, Henrietta és Nóra nevű, és meg kellene számozni őket.

A nevek végre fény derül, s a novikollégák húzzák Melisszát tovább egy újabb helyre, amit Melissa csípőből kitalál: ez a szórakozóhely egy darab mediterránság, fehér egyenruhák, fehérarany fuxok. Milliméterre megtervezett tricepszek, plasztikai sebészek, fodrászok kozmetikusok kifogástalan mestermunkái köröskörül. Itt együtt mulat a zöld-budai vállalkozói felsőközép és a proli. A pálvölgyi palotákban pöffeszkedőknek hétről-hétre rutin. A békásmegyeri vagy a csepeli 40 négyzetméteren szorongóknak hétről-hétre megújuló, kétségbeesett harc. Hogy fenntartsák a látszatát, hogy ők is a felső budai elithez tartoznak. Minden csaj modell, (egyszer szerepelt egy telefonreklám háttérében) minden srác jól menő vállalkozó (dolgozik napi félórát az apja vállalkozásában). Ez a minimum. Ha a rózsárus lányka testreszabott hazugságot és kompakt személyiségálarcot is árulna, vinnék, mint a cukrot. Mert itt nem lehet kispályázni. A gépezet nem tűr meg, ha kiderül, hogy helpdeskes vagy gyorséttermi szolgáló vagy.

Melissa kiszökdécsekelt a végére, s remélte, hogy egyik fürkében hallhat szeretkező párokat: imádott végfülkékben leskelődni - fülelni, s pár százalékot látni mások testéből. Visszatérve, a rányomulós kollega-pasi koktéllal fogadja: azt, hogy kell-e, meg sem kérdezte. A bak teste jó, méri végig Melissa, lehet, hogy pár éjszakára használatba veszi, ha Danil továbbra sem változtat a heti háromszor félóra szexhozzállásán és a pókerörületén. Leülnek s a bak nem tud mit mondani, ez nem is baj, Melissa fülbefogva próbálja kizárni a slágerglattadékokat, helyette Limevax-ot s Angina P-t kattog magában.

23.58. - MELISSZA

Egy újabb hely a belvárosban, a hetvenes évek revühangulata és a *decadence* csöpög a merovingisztikus gyertyatartókról; Melissa ide hívatta meg magát az utolsó talponmaradt jövendőkollegával, a rányomulós pasival, aki kezdi egyre kellemetlenebbül érezni magát a bealterult arcok térhálójában. A *qui ca sert l'amour* duettjét éneкли a középben bűgőcsiguló ötvenes pár, s a nyomulós pasival végre távozásra szólítja fel Melisszát, biztosra véve, hogy menne ő is. De Melissa marad, udvariasan elbúcsúzva, s megköszönve az estét, új célpontja a sarokban helyet foglaló turbán; igen, ott ült valaki, a nyílttestű gyászvirágok és fekete aszfodéloszok szövettúrójában, aki eme alter környékből is kiütközik: fekete turbánja alatt nemes metszésű orr, s egyelőre ismeretlen színű szem mered egy óriási fekete albumba, amely sematikus fehér nyulat visel borítóján.

A perzsa, kinek turbánlóriáját még a feje feletti képkeret is frontalizálja s fenségesíti, most ránéz Melisszára, komótosan felkel és odavonul:

-Segítene, kisasszony? Egy beadandó dolgozatot írok.

-Attól tartok- veszi fel a stílust Melissa- Hogy az angolom nem elég irodalmi. Vagy múzsát keres?

-Egyik sem.- mosolyog az arab.

-Miféle esszé?

-Film szakot hallgatok itt Budapesten.

-Melissa vagyok, Isten hozott.

-Akif.

Rövidesen a fehérszűz album előtt ülnek, s Melissa végre az idő meggyorsulását és kitöltődését érzi: kárpótlás az eddigi üres este után! Már nem az író kritikáról van szó, a perzsa most ismeretlen filozófusokról beszél, Melissa pedig jegyzetelget. Chomsky,

Wallenstein, Korten már annyira nem ismeretlen előtte, egy szemináriumon mintha már hallott volna róluk. Aztán előkerül a közös metszéspontjuk : a Tériszony. A Psycho kritikus-leszúrásos 50 másodpercénél sem Janet Leigh, sem Tony Perkins nem volt jelen, s az egész forgatás mindössze 5 hétig tartott. Hitchcock mester életének nem sok darabja volt, a bor és konyakgyűjteményen kívül, ami ne függött volna össze a filmmel. Még a magánélete sem, hiszen feleségével megunhatatlan közös szeánszuk volt a filmekről való vitatkozás, lázas olvasás, némán egymás mellett, órákon át, kutatva újabb celluloidra dolgozandó novellák után. 23 évesen találkozik a pillantásuk (forgatáson, hol máshol) a szintén filmes Almával, aztán szerelem mindhalálig, olyan szerelem, amelyet csak az érdemel, aki száz százalékosan éli meg önmagát, zárja sorait a perzsa. Az eredmény: több tucat közös mű, ahol Alfred rendezőként, Alma forgatókönyvíróként, vagy dramaturgként szerepel.

Meg is jegyzi Melissa búcsúzásként:

-Szerintem Hitchcock nem született többé újjá, annyira tökéletes életművet hagyott hátra, hogy ez csak a legvégső inkarnációja lehetett.

-Én '81 januárjában születtem.- mosolyg a perzsa, s nem kéri a telefonszámát.

De Melissa másnap elkezd kutatni az egyetemi adatbázisokban a perzsa után. Akif tucatnév, nem jut semmire. S az egyelőre, a semmittevő munkaidő alatt olvasgatni kezdi az általa ajánlott könyveket.

2014. április 4.

14.41. - DANIL

A didgeridoo-k még ott hullámoztak Danil beleiben másnap délután is, amikor visszautasította a kollegák meghívását, s az uszodát választotta. Napközben csak itt tudott egyedül lenni a szemeit és füleit homokviharszerűen betömő szürkesség- és médiafehérzajtengerben, amibe a város süppedt, egyre reménytelenebbül.

Amikor a teste köré zúduló puha víztömeg átölelte, volt abban valami visszafogadóan anyai, ami egy forró kemencével vetekedett, hiába volt az uszoda szemfájdítóan kórházzsínű, és semlegesen huszonnégy fokos a víz. Három év kihagyás után tudta, hogy ez már nem több, mint látogatás abban a víztestben, amely szó szerint felnevelte, attól a perctől kezdve, amint ötévesen behajították, nesze, úszó. Látogatás, ami lesz még számos, de nincs többé visszatérés; kitartása, amit ennek a víznek az ölelésében szerzett, máshol vár próbatételekre.

De Danil megint gyerekeknek érezte magát, amikor kimászott a medencéből, és ha otthon lett volna, egészen biztosan elrejtőzött volna a konyhában, hogy meglesse, amint a titokzatos főbérnök jó a pénzért.

Ma megint magányra vágyott, arra a fajtára, ami a Melisszával való találkozást megelőzte.

A körülrajongott magányosságra az egyetem első éveiben. A vadítóan steril, funkcionalista, egyélű életre, amikor a gyémántkésnek érezte magát a mézes vajban, úgy hatolt előre, két egyetemmel, munkával és úszókarrierrel a nyakában. Évfolyamtársai többhetes bulikon tűntek el, csapataikhoz rekvirált lányok pedig csak óutána nyújtózkodtak, de nem tudta megkapni egyik sem. Danilnak elege volt már abból. A gimi utolsó évében vezéregyéniségként, buliszervezőként szétcsajozta magát, az egyetem első évétől valami emelkedettebbet, felsőbbrendűbbet várt. Teljesítményének csúcán szerelmeskedett tehát saját érdemeivel és önmagával, s ehhez a gyönyörhöz senki más élőlény nem férhetett hozzá, csak a víz amóbateste, a kőkemény és askétikusan felöltöztetett ágy, és a rideg uszodai öltözők. Az összevisszadugás után történelmi kihívást várt, s olyan lányt vízionált a küszöbre, akit csak egy hónap hódítás után csókolhat meg.

Így is lett. Melissa is élvezte anno ezt a szüzesség-bőjtöt, ahogy ő nevezte. Három hónapnak kellett eltelni ahhoz, hogy Melissa vegye a bátorságot és így szóljon:

-A verseny után az öltözőben akarlak.

-Biztos, hogy itt akarod először?

Melissa nekiülőtte a deszkafalnak. Danil engedett az erőszaknak, elernyesztve izmait, hagyta, hogy a térdhajlatába ékelődő pad ülőhelyzetbe kényszerítse.

-Ez mégis önzés, Melissa.

-Danil, annyit tépelődsz szex előtt, mint Woody Allen.

-Talán mert előtte nem szexeltünk.

A fülke bekattanó zárrekesze aztán elűzte ítélőképességét. Csak egy újabb koppanás maradt, és a törülköző nedves íze a szája előtt. Újra felegyenesedett, akkor a lány fejét már derékmagasságban érezte a kezében, újra a száloptikásan tiszta szagú, szösz hajgombolyagot, és a hatalmas, síkos-súrlódó erőteret, amely minden idegszálát az ölébe rántja. Csapkodni kívánta a falat, és minden testrészét megnyitni, hogy azokon át is lélegezhessen, hogy tovább nyújthassa a gyönyört, de egyúttal félt is, a visszafordíthatatlan feloldódástól: az a néhány állítólagos jógi, akiknek sikerült belépnie a samádhi-ba, az Út nyolcadik szobájába, amely a nirvána küszöbe, életük leggyönyörtelibb élményét árulták el, ahogy életük folyója egyesül a mindenség óceánjával, de amint beleömlik, azzal meg is semmisül, és nem képes többé összeszedni cseppjeit.

Percekig vörös, áthatolhatatlan falak vibráltak előtte a kabin levegőjében.

Hosszú évek jöttek ezután. Az úszás véget ért, helyette jött a másik faltól-falig: a pénzcserélés a csupaüveg irodaházakban. Egyre kevesebb idejük maradt, de amíg mézesévtől eljutottak a hetikettőszörfélórás tetszhalottszexig, volt idejük beszélgetni is néha: Melissa előtt kiürült minden titka, néhányra azonban ő sem kaphatott választ:

-Miért van az a nyílvesző az ágyad felett?

Danil feljegyzései

1998 májusa volt. Kereken három nappal a tizegyedik születésnapom előtt. Az év pozitívorgazmikus eseménye számomra Goldie Inner City Life-ja volt, amit ugyan már éve adtak ki, de csak ekkor kattantam rá a drum 'n bass-ra, hogy aztán 13 évesen beszökhessek az EZ Rollers szeánszára.

Tehát 1998 májusa.

A negatív a nyílveszőt követő halálfélelem.

-Danil!

Nyáralónk Kismaroson épülgetett abból a kis pénzből, amit szüleim a felvidéki keresetükből összespórolhattak. Apám elvégezte a magyar jogot is, és amikor eszemet tudtam, már praktizált ügyvédként Esztergomban, ahol iskolába jártam. Ahol én voltam az egyetlen félvér gyerek: a fullmagyar osztálytársak akkurátusan ledaniztak, a nagymama volt az egyetlen, aki mindvégig danilozott, Pesten viszont jól jött a sok elitgimis sznob szerint egzotikusnak számító Danil név.

-Danil!

A Poprád környékéről származó, magyarulsohameg nemtanuló anyai nagymama. Az ő sárgaparadicsomos-lecsókolbászos vacsorájára hívó „kolomp”-ot halljuk. Ideje. Barátaimat, Macit és Jean Pierre-t már hazahívták az üdülőházakba, vacsorázni. Fél nyolc magasságában előszűrődtek a hírek a hétvégi házakba kizorított táskarádiókból és a fadobozos Orionokból. Húgom, Zoja visszament a nyárikonyhába, én átleselkedtem a szomszédba, megvan -e még a labda a szomszéd fészereinek a tetején, amikor azt a halk surranást meghallottam.

Utólag mesélhettem be magamnak, hogy kihallottam a konkrét surranást, hiszen olyan hang volt, ami beilleszkedett a májusi este hang-szövetébe, nem is fordultam meg a hang irányába, csak amikor a nagymama vacsorákolompoló hangja harmadszor hívott, vettem észre szemem sarkából, hogy előbbi tartózkodási helyemtől alig méterre, a kelbimbó- és korianderágyás testében valami megváltozott.

Egy nyílvesző meredt ki a zsendülő sarjak közül.

Odaléptem. Mit érezhet ilyenkor egy tízéves kislány? Lesz mit mesélni a spannoknak, még őszire is, sőt éveken át; kettő: elő a nagyítót, meg Pinkerton kockás noteszét, s nyomozunk ki, ki akart lelőni engem? Ezeket az első pillanatokban, aztán amikor megéreztem az acélnyílvesző földbefúródó erejét, hogy két kézzel kellett bele kapaszkodni, hogy ki tudjam húzni, jött az első rémülethullám, és a szomszédjancsibácsi sövényébe futás. Ma már menekültem vagy százszor fedezékbe - gladiátorost játszottunk a Maciek cseresznyeskertjében - de ez a fedezékbe futás örökre emlékezetembe és rémálmaimba vésődött.

Amikor felocsúdtam, visszaindultam a tuják fedezékében a házunkhoz. A nyárikonyha vonalában láttam, hogy a szemközti, állítólag tizenhat szobás villa előtt is megváltozott valami: a drivewayen autók állnak: egy 944 Porsche, és egy Maybach Mercedes.

A villa felépült már tavaly, de embereket, a munkásokon és a keddenként Trabanttal bedöcögő házvezetőgizikén kívül nem láttunk benne.

A nyílvesző érkezhettek akár a luxuspecéből is, de valószínűbbnek tűnt a szomszédos romos ház.

Apa a kerítésnél állt, és egy underground darázsészket nézegett surdakalapos Géza szomszédossal, aki most azt tanácsolta, forrázzák le a darazsakat, majd szívják ki őket porszívóval.

Szólta volna hozzá, de őt egyelőre jobban foglalkoztatták a darazsak, és valami olyasmit mondott nekem, hogy menjek vacsorázni, mert a nagymama szeretne nekiállni öntözni.

Kioldalogtam az utcára, kezemben még mindig a nyílvevesszővel.

-Azt, mondják valami diplomata.

-Azt mondta a Terike, hogy Svájcából települtek haza. Ötvenhatban disszidáltak.

-Valami híres feltaláló, mérnök.

A találgatások a porták előtt sepregető nénéktől származtak, akiknek ugyanúgy újdonság volt az úri szomszédság.

-De akkor miért ide építkeztek, szegény emberek közé?

Elhallgattak, és megbámultak engem, s én most döbbsentem rá, hogy nyílvevesszővel eléggé furcsán festhetek, de nem törődtem velük.

Tovább oldalogtam a vasútpart felé. A hátam mögött egy negyed és egy ötödszomszéd nyanya susogott, hogy egy utcával feljebb is beköltözött egy titokzatos német, aki vérebeket tart, és egyik kutya már meg is támadott egy babakocsit az utcában.

Leértem a vasútparra, és belebámultam a Dunával párhuzamosan lengő nyárfasorba, amelynek szélbenlengése, összeadódva hirtelenjött egyedüllétemmel, kezdett ijesztősödni a közelgő hidegfront sötétkéék függőyei alatt.

Hátranéztem, s gyanúm beigazolódott, az utca teljesen kiürült mögöttem.

Megfordultam, és rohantam, ahogy bírtam, meg sem álltam hazáig.

Másnapra a vihar elmosta a hirtelenjött nyarat, a nyaralóutca hazatakarodott Pástre, meg amúgy is vasnap volt, s az esőfüggönység alatt megláttam egy pillanatra a disszidens-repatriens svájccsaládot: negyvenöt körüli férfi, seszőke, kalapos nő, és a merci hátsó ülésén egy tíz év körüli, szőke kisfiú, bár őt lehet, hogy csak odaképzelttem, mert ilyen házaspárnak ilyen korú gyerek dukál.

Visszamentem a nappaliba, ahol a nagypapa által lemásolt Bihari Sándor: „Korteszbeszéd” című festménye alatt ultiztam tovább a barátaimmal.

Nem tudtam nagyon agyban bekapcsolódni, mert egyre a kétség gyötört. Vajon csak képzelttem a luxusvilla-tulajdonos családot az esőfüggöny alatt, vagy valóban léteznek?

2014. április 8.

15.12. - DANIL

Danil nem tudta, mihez kezdjen a nyakába szakadt szabadidővel. Hardcore traderként kilenctől éjjelig nyomta, ez az új állás azonban ötkor véget ért, de ma például délután egykor végzett. Tegnap pubozás az exkollegákkal: Péter pszichológusnál végezte, miután depresszióba esett, ahogy megjelentek első ősz hajszálai, Roland pedig több korrekciós műtetre szorult, miután egy ráncfelvarró műtét után nem tudta becsukni a szemét. Harminc évesek sincsenek. A nyavajgásukat hallgathatta egész este, amíg meg nem unta, és át nem sétált egy ugyanolyan pubba, ahol viszont az új kollégáit hallgathatta, akik ugyanúgy panaszkodtak, változatosság kedvéért éppen arról, hogy minden csaj egyformán ribanc.

Nem akarta többet hallani egyik társaságot sem. Így a következő nap már az uszodában maradt késő délutánig. Sokkal frissítőbb az úszások utáni félalvás-meditáció az égkéék üvegkupola alatt, amely borús napokon is felhőtlen eget varázsol föléje.

Amikor felnézett félálamból, mert a szivattyúberendezés egyhangú mormolása megszakadt egy pillanatra, öltönyös, Anyegin-szakállas, kockás sálát viselő úr sejtelt fel mellette, három ülésnyire.

Felriadt.

Az úr már nem volt sehhol, ám mintha egy darabot hagyott volna hátra amorf feketeségéből. Danil közelebb csusszant, és a gazdátlan

notebooktáska elegánsan és kihívóan felcsapott külső rekesze alól képregények ütötték meg a látómezejét.

Képregények.

A személyzeti kijárat. Csak arra távozhatott.

-Nem ment itt ki egy úr? Fekete öltöny, kockás sál, kockás kalap?

-Itt? Ne vicceljen, egy lélek sem járt erre. Sherlock Holmesnak öltözve meg aztán pláne nem.

Visszaballagott a medence partjára, és mivel reménytelenül felébredt már, kinyitotta az első képregényt. Kortárs történetek. Üresfejű, melroseplaces társaság, szétdíjaznolt irodaházban patkánykodnak. (Na és te, nem ilyen voltál?) Lecsavarta kritikájának lángját, és elidőzött két nagymellű céges szőke között kávézó figurán, aki vonásaiban hasonlított Rolandra, mellette idősabb arc, hasonlóság Puhaüggyvédhez, majd lapozott. Újabb pathateman gornyadozott a tripla display előtt a következő oldalon, majd buborékok sarjadtak ki a fejből. Visszaemlékezett. Főszereplőnk kilenc-tíz éves lehetett a következő képen.

Danil megállt, és az ismerősség hulláma úgy öntötte el, mintha jeges ár csapott volna fel a medencéből.

A dimacheris gladiátornak öltözött kisfiú egy zöldparadicsommal és virágzó szederrel befuttatott kertmélyen lopózott. Következő kép: műanyag kardját a földbe szúrva megpihen, amikor surranást hall a háta mögül.

Következő kép: néz jobbra -balra.

Következő: az éppen zsendülő kakastaréj ágyások közül nyílvesző mered ki.

Gondolatbuborékok: Acélnyílvesző. Igazi. Számszeríjból lőtték ki.

Buborékkialtás: -Danil!

Most tetőzik.

Tetőzik ez a déja vu-nál hátborzongatóbb érzés, amikor a külső világban megjelenik az, ami odabenn rejtve van, de néha feltámad, és összeráz, s ilyenkor hátranézel minden sarkon, nem követ -e valaki.

Danil összecsapta a képregényt.

Felpattant, nyugágyak röpködtek, lendületesen elindult a medence felé, hátha akkor felébred ebből a lidércnyomásból.

Felébred, és minden a régi lesz.

De nem történt semmi, a jegyszédőasszonyosság kérdő pillantása volt a bizonyíték, hogy ahol van, az a *valóság*, s könyv a kezében hátborzongató és fizikai médium: az *ő története*.

16.01. - DANIL

-Maci!

Legjobb gyerekkori spanja, Maci a közelben dolgozott egy kis coaching cégnél.

-Danil! Rég hallottalak. Hogy vagy?

-Valaki zsarol. Vagyis nem tudom, mi ez. Egy képregényben megjelentek olyan dolgok az életemből, amelyekről csak én tudok!

-Viccelsz?

-Komoly. Meg tudom mutatni.

-OK., hol vagy most?

-Itt, a Millenárisnál.

-Találkozzunk egy óra múlva, jó?

Ihol a Mamut Center, a könyvpalota, itt szokta lapozgatni a képregényeket ebben a kupacban. Végigsorjázta a könyveket, de nem találta a hasonmást. Ha több példány megjelent belőle, ha valahol, akkor itt meg kellene lennie.

Telefonja megszólalt, Zazie hívta, a hibbant ezokiscsaj az albréletből, ezen határozottan feldühödött.

Tudta is dühének okát, amin ledöbbsent:

Azt szerette volna ebben a pillanatban, hogy eltorzított hang hívja, s közölje vele a további képregények feltalálási helyét s a feltételeket...

Ha választani kellett volna...

... e két esemény között: az uszodai felismerés, versus a dubai hétcsillagos teraszán a világelsősfje által készített Cocido, s utána a kipihent s ennél fogva varázsos szex Melisszával, aztán reggel a modellbarátnő- mutogatás az arab üzlettársaknak...

Akkor az uszodai izgalomhullámot választotta volna.

-Igen, mondjad!

-Danil.- kezdte Zazie kissé félénken, a durva hang hallatán.- Nem érek el senkit a háziak közül. Sürgősen haza kellene mennem, otthonfelejtettem a diákomat, a kulcsomat pedig elvesztettem, ...

-Sajnos Egerben vagyok, egy meetingen- hazudta Danil, mert semmi kedve nem volt a leereszkedő találkozáshoz egy ilyen kis zöldharisnyással- hívd fel Levit, ott dolgozik a Moszkván, odaadja a kulcsot!

Azzal le is tette, s vissza a formálódó kérdéshez: Ki tudhat a nyílveszőről?

Danil feljegyzései

1998. Azon a nyáron aztán várkapu-szerű kocsibejáró épült a luxuskérőhöz, így csak a ki-be gördülő autókat láttam. Embert, a kertészt kivéve, nagyon ritkán. A nyílvesző-dolgot ezen a nyáron két legjobb barátom, Jean Pierre és Maci tudta meg. Elmaradt az előre betervezett élménybeszámoló az évnytón, s két barátommal is megígértettem, hogy tartják a szájukat. A nyílvesző az ágyam fölé került párkányi lakásunkban, aztán kísért Pestre is, az egyetemre.

Azon a nyáron még megtudta Daria Agnieszka is, a lengyel kislány, akit egy túrán becsaltam az erdőbe. Leszakadtunk a többiektől a Vilmos Deák völgyének mélyén, azaz szándékosan rossz helyen fordultam be, hogy eltévedjünk. Elmondtam a nyílvesző- históriát, hogy a páfrányerdőbe szűrődő erdei alkonyt még ijesztőbbé tegyem, hogy végül a lengyel kislány a karjaimba meneküljön.

Később Daria elmondta, hogy ő tudta ám, hogy rossz helyen fordulunk le, csak el akart tévedni velem, és azért hunyta le folyton a szemét, hogy arra ébredhessen, hogy megcsókolom.

Azt a fejmosást, amit azután a napközis tanártól, Gyula Asszonytól kaptunk, sokáig nem felejtettem el, mint ahogy azt sem, hogy a lengyel kislány milyen beleéléssel hallgatta a történeteimet. A másik történet, amit meséltem neki, arról a cigányasszonyról szólt, akinek hitelessége ugyanolyan esetleges volt félálomderengésű gyermekkoromban, mint a szemközti luxuskéglis család tagjai, leginkább a velem egykorú fiú.